

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Elżbieta Uznańska (spr.)
Sędziowie:	SSA Andrzej Szewczyk SSA Anna Kowacz-Braun
Protokolant:	st.sekr.sądowy Katarzyna Wilczura

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2013 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A.

z siedzibą w W.

przeciwko J. R. i E. R.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu

z dnia 11 kwietnia 2013 r. sygn. akt I C 155/12

1. umarza postępowanie apelacyjne w zakresie apelacji pozwanej E. R.;

2. oddala apelację pozwanego J. R.;

3. przyznaje od Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Nowym Sączu na rzecz adwokata J. B. Kancelaria Adwokacka w N. przy ul. (...) kwotę 3 321 zł (trzy tysiące trzysta dwadzieścia jeden złotych) w tym 621 zł podatku VAT tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną pozwanemu J. R. z urzędu w postępowaniu apelacyjnym;

4. przyznaje od Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Nowym Sączu na rzecz adwokata W. M. Kancelaria Adwokacka w N. (...) kwotę 3 321 zł (trzy tysiące trzysta dwadzieścia jeden złotych) w tym 621 zł podatku VAT tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną pozwanej E. R. z urzędu w postępowaniu apelacyjnym;

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanych J. R. i E. R. kwoty 115.806,16 zł wraz z odsetkami umownymi od kwoty 94.842,26 zł liczonymi według zmiennej stopy procentowej obowiązującej w (...) S.A. dla należności przeterminowanych i postawionych po upływie wypowiedzenia w stan wymagalności, stanowiącej każdorazowo nie więcej niż czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 7 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty, a także ustawowymi: od kwoty 20.963,90 zł od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty, a od kwoty 25,65 zł od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż kwota dochodzona pozwem odpowiada wymagalnej wierzytelności z tytułu umowy kredytu konsolidacyjnego zawartej z pozwanym J. R., przy czym prawną formą zabezpieczenia jej spłaty jest hipoteka zwykła oraz hipoteka kaucyjna na nieruchomości położonej w N., której właścicielami są obydwójce pozwani. W związku z zaprzestaniem spłat powódka wypowiedziała umowę i wezwała pozwanych do zapłaty całego zadłużenia. Pomimo zawarcia ugody pozwany kredytobiorca zaprzestał spłaty, w związku z czym zadłużenie zostało postawione w stan wymagalności, o czym poinformowano również dłużnika rzeczowego.

Pozwani wnieśli o oddalenie powództwa. J. R. zarzucił powódce, że nie uwzględniła ona wpłat dokonywanych przez niego po wypowiedzeniu umowy, a przed zainicjowaniem przedmiotowego powództwa, w tym wpłaty na kwotę 800 zł. Zakwestionował równocześnie wysokość przyjętego przez powódkę oprocentowania na poziomie 24% zamiast 20%. E. R. wskazała, iż wierzytelność z tytułu udzielenia pozwanemu J. R. kredytu konsolidacyjnego powstała po zawarciu przez pozwanych umowy majątkowej małżeńskiej znoszącej wspólność ustawową z dniem 25 czerwca 2008 r. Pozwany zaciągał kredyty bez jej zgody i wiedzy, ukrywając fakt istnienia rozdzielności majątkowej, stąd też nie ponosi ona solidarnej odpowiedzialności za zaciągnięte kredyty. Wskazała, iż nie jest ona także zobowiązana z umowy kredytu jako dłużnik rzeczowy, nie zawierała ona bowiem nigdy ze stroną powodową umowy o ustanowienie hipoteki, jak również nigdy nie wyrażała zgody na jej ustanowienie. Wskazała również na fakt, iż pozwany dokonał częściowej spłaty zadłużenia w kwocie co najmniej 7.000 zł.

Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Nowym Sączu zasądził od pozwanego J. R. i pozwanej E. R. na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 115 806,16 zł z umownymi odsetkami od kwoty 94 842,26 zł liczonymi według zmiennej stopy procentowej obowiązującej na dany okres w (...) S.A. dla należności przeterminowanych i postawionych po upływie wypowiedzenia w stan wymagalności, stanowiącej każdorazowo nie więcej niż czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 7 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty, zaś od kwoty 20 963,90 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty, przy czym zapłata tej kwoty przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego z długu, a nadto że pozwana E. R. jako dłużnik rzeczowy ponosi tylko odpowiedzialność z tytułu własności nieruchomości położonej w N. przy ul. (...) S.(...), dla której Sąd Rejonowy w Nowym Targu prowadzi księgę wieczystą KW nr (...) oraz, że odpowiedzialność pozwanej E. R. ogranicza się do wysokości hipoteki umownej zwykłej w kwocie 101 010,10 zł i wysokości hipoteki umownej kaucyjnej w wysokości 30 304 zł wpisanej do księgi wieczystej KW nr (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Nowym Targu w zakresie spłaty odsetek i kosztów postępowania od udzielonego kredytu dla pozwanego, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił i odstąpił od obciążania pozwanych kosztami postępowania.

Sąd ten ustalił, że w dniu 2 października 2008 r. strona powodowa (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarła z pozwanym J. R. umowę kredytu konsolidacyjnego z oprocentowaniem zmiennym na kwotę 101.010,10 zł celem spłaty innych kredytów. Integralną część umowy kredytowej stanowiła część ogólna umowy (dalej (...)). Zgodnie z §5 (...), (...)P. S.A. miał pobierać odsetki od kredytu według zmiennej stopy procentowej liczonej jako suma stawki referencyjnej, stałej marży i jej podwyższenia, stosownie zaś do treści §18 i 30, kredytobiorca był zobowiązany do spłat kredytu w ratach kapitałowo-odsetkowych, które zaliczane były na spłatę zadłużenia w następującej kolejności: koszty, prowizje i opłaty, odsetki od zadłużenia przeterminowanego, odsetki zaległe, zadłużenie przeterminowane z tytułu skapitalizowanych odsetek i kredytu, odsetki bieżące, zadłużenie z tytułu skapitalizowanych odsetek i zadłużenie z tytułu kredytu. Niespłacenie przez kredytobiorcę części albo całości raty kredytu w terminie określonym w umowie powodowała, że należność z tytułu zaległej spłaty stawała się zadłużeniem przeterminowanym (§33 (...)), a za każdy

dzień kalendarzowy w okresie utrzymywania się zadłużenia przeterminowanego z tytułu kredytu, powódka miała pobierać odsetki według obowiązującej w tym okresie zmiennej stopy procentowej dla kredytów przeterminowanych i kredytów postawionych, po upływie terminu wypowiedzenia, w stan natychmiastowej wymagalności; przy czym stopa procentowa dla takich kredytów w stosunku rocznym równa była czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP (§35 pkt 1 i 2). Zawarcie umowy poprzedziło zawarcie przez pozwanych małżonków w dniu 25 czerwca 2008 r. umowy majątkowej małżeńskiej, mocą której ustanowili oni rozdzielność majątkową. W związku z zaległościami w spłacie kredytu, pismem z dnia 5 marca 2010 r. strona powodowa wypowiedziała pozwanemu umowę w części dotyczącej warunków spłaty z zastrzeżeniem, iż brak spłaty zaległości w terminie 30 dni od doręczenia wypowiedzenia, które miało miejsce w dniu 11 marca 2010 r., spowoduje postawienie wierzytelności kredytowej w stan natychmiastowej wymagalności. W związku z upływem określonego w umowie terminu płatności, pismem z dnia 15 kwietnia 2010 r. J. R. został wezwany do zapłaty zaległości. W dniu 17 września 2010 r. J. R. zawarł ze stroną powodową ugodę, mocą której uznał w całości wierzytelność wynikającą z umowy kredytu, wynoszącą na ten dzień łącznie 100.135,37 zł, w tym 95.358,28 zł kapitału kredytu. Ustalono m.in. harmonogram spłat kredytu w 133 miesięcznych ratach oraz sposób zaliczania wpłat, kolejno na odsetki i kapitał. Ustalono, iż od kwoty kapitału w dalszym ciągu naliczane będą odsetki według zmiennej stawki. W przypadku nieterminowej spłaty zadłużenia od kwoty niespłaconej raty zastrzeżono zmienne oprocentowanie karne ustalane każdorazowo Uchwałą Zarządu (...) S.A. (§(...) ugody). Ustanie stosunku umownego wykreowanego umową ugody na skutek złożenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy uprawniało Bank do rozliczania pozostałej do spłaty wierzytelności na zasadach ogólnych, obowiązujących w (...) S.A., w tym do zastosowania stopy procentowej przewidzianej dla kredytów przeterminowanych i kredytów postawionych po upływie okresu wypowiedzenia, w stan natychmiastowej wykonalności, określonej w uchwale Zarządu (...) S.A. obowiązującej w okresach, za które oprocentowanie jest naliczane (§7 ugody). Zobowiązana z tytułu udzielenia zabezpieczenia hipotecznego E. R. zaakceptowała nowe warunki spłaty i wyraziła zgodę na zawarcie ugody. Na dzień 19 listopada 2010 r. wysokość niespłaconego kapitału kredytu wynosiła 94.842,26 zł; nieregularnie dokonywane po tym dniu wpłaty zaliczane były na poczet opłat od kredytu i odsetek, w tym karnych. Uwzględniona została również wpłata z dnia 23 lutego 2012 r. w kwocie 800 zł. W związku z zaprzestaniem spłat, pismem z dnia 14 marca 2011 r. strona powodowa wypowiedziała pozwanym umowę ugody, a następnie pismami z dnia 7 kwietnia 2011 r. wezwała ich do zapłaty całkowitego zadłużenia. W dniu 7 grudnia 2011 r. strona powodowa wystawiła przeciwko pozwanym wyciąg z ksiąg bankowych na kwotę 94.842,26 zł kapitału niespłaconego kredytu, odsetek naliczanych w okresie od 27 stycznia 2011 r. do 7 grudnia 2011 r. w łącznej wysokości 20.963,90 zł, kosztów w kwocie 25,65 zł oraz dalszych odsetek od dnia 7 grudnia 2011 r. naliczanych od kwoty kredytu według umownej stopy procentowej wynoszącej na dzień wystawienia wyciągu 24% w stosunku rocznym. Pozwani są aktualnie współwłaścicielami lokalu mieszkalnego stanowiącego odrębną własność położonego w N. przy ul. (...). W dziale IV księgi wieczystej nieruchomości na zabezpieczenie kredytu konsolidacyjnego z dnia 2 października 2008 r. widnieją wpisy hipoteki umownej zwykłej na kwotę 101.010,10 zł oraz hipoteki umownej kaucyjnej na kwotę 30.304 zł; ostatniej na zabezpieczenie odsetek o zmiennej stopie procentowej oraz kosztów postępowania od kredytu konsolidacyjnego. Wpis obu hipotek nastąpił w oparciu o oświadczenie strony powodowej z dnia 2 października 2008 r. Tego samego dnia obydwójce pozwani ustanowili wymienione hipoteki na nieruchomości, przy czym pozwana E. R. dodatkowo zawarła umowę o przelew wierzytelności pieniężnej z umowy zabezpieczenia.

Sąd Okręgowy wskazał, że stan faktyczny był zasadniczo bezsporny, a nadto wynikał z zebranych w sprawie dokumentów, w tym z harmonogramu spłat kredytu i historii operacji na kontrakcie kredytowym. Których wiarygodność i autentyczność nie była przez strony podważana i nie budziła też wątpliwości Sądu. Sąd Okręgowy oddalił wnioski dowodowe o przesłuchanie w charakterze stron J. R. i E. R. albowiem w świetle niekwestionowanych dokumentów dołączonych do akt sprawy, okoliczności dla których mają być przesłuchane obie strony nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia. W tej kwestii Sąd miał na uwadze, iż dowód z przesłuchania stron w postępowaniu cywilnym zgodnie z art. 299 k.p.c. ma charakter subsydiarny i jest on uzasadniony wówczas, gdy po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały nie wyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. W rozpatrywanej sprawie sytuacja taka nie miała miejsca.

W tak określonych okolicznościach faktycznych Sąd Okręgowy uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części. W sprawie bezspornym pozostawał fakt zawarcia przez J. R. umowy kredytowej, nie budziło również wątpliwości, iż od wiosny 2010 r. po stronie kredytobiorcy występowały problemy z bieżącymi spłatami kredytu, co - po wypracowaniu na pewien okres ugody - doprowadziło ostatecznie do wypowiedzenia warunków kredytu i postawienia wynikającej z niego wierzytelności w stan natychmiastowej wymagalności. Bezspornym pozostawała również okoliczność, iż uregulowanie należności z tytułu zaciągniętego kredytu nie nastąpiło. W rozpoznawanej sprawie strona powodowa opierała swoje powództwo na dwóch odmiennych zasadach odpowiedzialności. O ile zobowiązanie pozwanego J. R. wiązało się z odpowiedzialnością osobistą z tytułu zawartej umowy kredytu, o tyle odpowiedzialność E. R. wiązała z jej odpowiedzialnością rzeczową z tytułu udzielonego zabezpieczenia hipotecznego. Odnosząc się w pierwszej kolejności do powództwa skierowanego przeciwko dłużnikowi osobistemu Sąd wskazał, iż zgodnie z treścią art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2012 r. poz. 1376), przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. J. R. w istocie nie kwestionował istnienia dochodzonej przez powódkę wymagalnej wierzytelności, sformułował natomiast szereg zarzutów dotyczących jej wysokości. Nie podważał przy tym, że integralną część umowy stanowiła m.in. Część Ogólna Umowy, którą otrzymał przy zawarciu umowy i że zapoznał się z warunkami umowy, jak i z Wyciągiem z taryfy prowizji i opłat bankowych w (...) S.A, w których strony ustaliły warunki finansowe przedmiotowej umowy kredytu, w tym wysokość jego oprocentowania, zasady dokonywania rozliczeń spłat i konsekwencje ich nieterminowości. Nie kwestionował także warunków spłaty kredytu określonych w ugodzie z wierzycielem. Sąd ocenił za bezzasadny zarzut pozwanego dotyczący wysokości oprocentowania. Wskazał, że nie może budzić wątpliwości, iż zarówno umowa kredytowa, jak i ugoda - wypowiedziana i następnie rozwiązana wskutek nierealizowania jej postanowień, określały oprocentowanie według zmiennej stopy procentowej wyrażonej w stosunku rocznym - odpowiadającej czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. W warunkach umowy jasno zastrzeżono, iż zmiana stopy procentowej jest uzależniona od zmiany stopy kredytu lombardowego NBP, podawanego każdorazowo w komunikacie (...) S.A. (§33 (...)). Wbrew zatem twierdzeniom pozwanego, oprocentowanie zadłużenia przeterminowanego - liczonego jak wynika z pkt 5 wymienionego paragrafu (...) od dnia powstania zadłużenia przeterminowanego do dnia poprzedzającego spłatę tego zadłużenia łącznie - nie miało charakteru stałego na poziomie 20% i każdorazowo było odnoszone do wysokości stóp procentowych określanych przez organ NBP jakim jest Rada Polityki Pieniężnej wpływając przez to na wysokość dopuszczalnych umownie odsetek maksymalnych (art. 359 § 2¹ k.c.). Nie zasługiwał również w ocenie Sądu na uwzględnienie zarzut jakoby dokonywane przez pozwanego spłaty nie były przez powódkę rachowane na poczet zaległości, w szczególności - wbrew ciężącemu obowiązkowi dowodzenia wynikającemu z treści art. 232 zd. 1 k.p.c. i art. 6 k.c. - pozwany J. R. nie wykazał, by kwota dochodzona przez powoda była zawyżona. Podkreślił, iż z dniem zawarcia ugody obydwójce pozwani uznali wysokość zadłużenia, jak wynika zaś z niekwestionowanego dokumentu w postaci historii operacji na koncie przypisanym do przedmiotowej umowy kredytowej, wszelkie późniejsze wpłaty pozwanego były odnotowywane i zgodnie z przyjętą w umowach regułą zaliczane na poczet zadłużenia, w tym w pierwszej kolejności na opłaty bankowe i odsetki. Wbrew twierdzeniom pozwanego, należycie zarachowana została też wpłata w wysokości 800 zł. Na tym tle Sąd zważył, że pozwany nie przedstawił jakichkolwiek obiektywnych dowodów świadczących o tym, że nie zostały przez powódkę uwzględnione na poczet zadłużenia inne spłaty, niż wynikające z harmonogramu. Pozwany nie przedstawił w szczególności żadnych pokwitowań innych dokumentów księgowych, niwecząc wskutek swych zaniechań możliwość obiektywnego wykazania, iż jakiegokolwiek inne spłaty były dokonywane. W sytuacji niekwestionowanego dokumentu precyzującego historię operacji na indywidualnie przypisanym pozwanemu koncie kredytowym, zeznania współmałżonki nie mogły być uznane w tym zakresie za miarodajne. W tym względzie kluczowe znaczenie miałyby inne obiektywne dowody w postaci jakiegokolwiek dokumentów księgowych rejestrujących poszczególne, deklarowane przez pozwanego, wpłaty; dowodów tych nie mogą jednak zastąpić subiektywne zeznania osoby bezpośrednio zainteresowanej rozstrzygnięciem zwłaszcza w sytuacji, gdy w samych swych twierdzeniach pozwana wskazywała na brak szczegółowej wiedzy na ten temat.

Odnosząc się z kolei do powództwa skierowanego przeciwko E. R. Sąd Okręgowy wskazał, iż stosownie do treści art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2009 r., Nr 131, poz. 1075), w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdowały przepisy ustawy o księgach wieczystych i hipotece z dnia 6 lipca 1982 r. (Dz.U. z 2001 r. Nr 124, poz. 1361 ze zm.) w brzmieniu sprzed powołanej nowelizacji. Sama możliwość skierowania powództwa przeciwko dłużnikowi rzeczowemu nie budzi wątpliwości. W świetle bowiem art. 65 ust. 1 cyt. ustawy, zabezpieczenie wierzytelności hipoteką na nieruchomości umożliwia wierzycielowi zaspokojenie z tej nieruchomości bez względu na to, czyją stała się ona własnością i z pierwszeństwem przed wierzycielami osobistymi właściciela nieruchomości. Z istoty zabezpieczenia hipotecznego wynika też, że w sytuacji nieuzyskania zaspokojenia od dłużnika osobistego wierzyciel może uzyskać zaspokojenie od dłużnika rzeczowego do wysokości hipoteki, jego odpowiedzialność z tytułu zabezpieczonej wierzytelności wyraża się bowiem w obowiązku zapłaty długu (art. 75 ustawy). Hipoteka jako prawo jawne z księgi wieczystej w rozumieniu art. 3 ust. 1 cytowanej ustawy korzysta z domniemania, że została wpisana zgodnie z rzeczywistym stanem prawnym, stąd też wbrew twierdzeniom pozwanej, bez potrzeby wykazania rzeczywistego istnienia zabezpieczonej wierzytelności, dla realizacji odpowiedzialności dłużnika rzeczowego z nieruchomości, sam wpis hipoteki jest dla wierzyciela wystarczającą legitymacją. Z powyższego wynika, że dochodząc należności zabezpieczonej hipoteką, wierzyciel może powołać się wyłącznie na wpis hipoteki, udokumentowany stosownym odpisem z księgi wieczystej, rzeczą dłużnika jest natomiast przedstawienie dowodów pozwalających na obalenie tego domniemania.

Pozwana nie wykazała żadnej inicjatywy w tym kierunku, w szczególności - wbrew swym twierdzeniom w toku postępowania - nie wykazała żadnej inicjatywy celem usunięcia, w jej ocenie, stanu niezgodnego z prawami ujawnionymi w księdze wieczystej obejmującej nieruchomość, której jest aktualnie współwłaścicielem. Wskazał Sąd na nieprawdziwość jej twierdzeń odnośnie braku wiedzy o zaciąganych przez męża zobowiązaniach kredytowych, czy wręcz konsekwentnemu kwestionowaniu by wyrażała kiedykolwiek zgodę na ustanowienie hipoteki. W jednoznaczny sposób przeczą temu przedłożone przez stronę powodową dokumenty oświadczeń pozwanych, w tym jednoznaczne oświadczenie E. R. z dnia 2 października 2010 r. o ustanowieniu hipoteki a także umowa, której jest stroną, o przelewie wierzytelności z umowy ubezpieczenia celem dodatkowego zabezpieczenia umowy kredytu. Z charakteru odpowiedzialności rzeczowej pozwanej wynika równocześnie, że bez większego wpływu na ostateczne rozstrzygnięcie pozostawała okoliczność, iż wierzytelność z tytułu umowy kredytu zaciągniętego przez jej męża powstała w okresie funkcjonowania ustroju rozdzielności majątkowej stron.

W ocenie Sądu Okręgowego nie zasługiwało natomiast na uwzględnienie powództwo w zakresie w jakim powódka domagała się pełnej odpowiedzialności pozwanej E. R.. Podczas gdy pozwany J. R. za zaciągnięty kredyt odpowiada całym swoim majątkiem, odpowiedzialność dłużnika rzeczowego - aktualnie współwłaściciela nieruchomości obciążonej hipotekami, ograniczona jest nie tylko do tej nieruchomości, ale także do wysokości wierzytelności hipotecznych. Niezasadne było również żądane w zakresie odsetek ustawowych od kwoty 25,65 zł - od wniesienia powództwa do dnia zapłaty jako, że kwota ta - jak wynika z uzasadnienia pozwu - nie była objęta jego żądaniem.

Apelacje od powyższego wyroku złożyli pozwani. J. R. zarzucając niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności „wartości przedmiotu postępowania” przez nieuwzględnienie przez stronę powodową wpłat dokonanych przez pozwanego po wypowiedzeniu umowy kredytu, a przed złożeniem pozwu i pominięcie dowodu z przesłuchania powoda na okoliczność wpłat, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie żądania pozwu w całości, względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Pozwana E. R. zarzucając w apelacji naruszenie prawa materialnego, w szczególności art. 6 k.c., naruszenie przepisów prawa procesowego poprzez nie ustosunkowanie się do zarzutów pozwanej dotyczących jej złego stanu zdrowia a tym samym braku zrozumienia podpisywanych przez nią dokumentów i naruszenie przepisów przez brak ustosunkowania się przez Sąd I instancji do zarzutu pozwanej o zawarcie przez nią i jej męża umowy o rozdzielności majątkowej jeszcze przed podpisaniem przez pozwaną oświadczenia o ustanowieniu hipoteki – wniosła o zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do

ponownego rozpoznania. Pismem opatrzonym datą „28.09.2013”, które wpłynęło do Sądu Apelacyjnego w dniu 13.09.2013 r. pozwana E. R. cofnęła złożoną przez siebie apelację i oświadczyła, że rezygnuje z adwokata wyznaczonego z urzędu.

Powód wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Wobec cofnięcia apelacji przez pozwaną E. R. postępowanie apelacyjne w tym zakresie należało umorzyć zgodnie z art. 391§2 k.p.c.

Apelacja pozwanego J. R. jest natomiast nieuzasadniona. Apelujący w apelacji podniósł w istocie tylko jeden zarzut, to jest niewyjaśnienia aktualnej wysokości zadłużenia wobec powoda wskutek nieuwzględnienia wpłat dokonanych przez pozwanego w okresie po wypowiedzeniu umowy kredytu, a przed złożeniem pozwu, w szczególności dokonanej wpłaty kwoty 800 zł. Zarzut ten jest całkowicie nie trafny. Sąd Okręgowy, wobec postawienia takiego zarzutu przez pozwanego już przed sądem pierwszej instancji wezwał powoda o przedłożenie harmonogramu spłat kredytu pobranego przez pozwanego, ze wskazaniem sposobu zaliczenia wpłat dokonywanych przez niego. Takie dokumenty, obrazujące w sposób szczegółowy rozliczenia kredytu pozwanego, powodowy Bank przedłożył. Wynika z nich w sposób niebudzący wątpliwości, że dokonywane przez pozwanego po wypowiedzeniu kredytu wpłaty były rozliczane przez Bank, w tym wskazywana kwota 800 zł, z tym że zgodnie z umową kwoty tych nie zaliczano na spłatę kapitału, lecz na inne należności związane z obsługą kredytu, w szczególności należne odsetki. Pozwany ani w postępowaniu przed Sądem Okręgowym, ani apelacyjnym nie wykazał, by kwota dochodzona pozwem była zawyżona, by dokonał na rzecz powoda wpłat, które nie zostały przez Bank rozliczone. Pozwany nawet nie sprecyzował, jakie wpłaty, oprócz tej jednej w wysokości 800 zł, która niewątpliwie została rozliczona przez Bank, i kiedy zostały przez niego dokonane, a wobec braku choćby twierdzeń w tym zakresie bezprzedmiotowe było prowadzenie na te okoliczności dowodu z przesłuchania stron.

Z powyższych przyczyn Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego J. R. jako bezzasadną.

Wobec braku stosownego wniosku powoda Sąd Apelacyjny nie orzekł w wyroku o kosztach postępowania apelacyjnego.